

Indenrigsministeren: Jeg maa beklage, at jeg ikke kan tiltræde de Forslag, der forelægges fra det ærede Udvalg, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke finder, at der er sagt nok i Betænkningen til at motivere disse Forslag, der gaa ud paa, at Kontorholdsvederlaget til Borgmesterembederne i Randers og Aarhus skal nedsættes, det ene med 60 Rd. og det andet med nogle og firfindstyre Rigsdaler. Grunden, hvorfor jeg har foreslaaet disse Beløb, er den, at jeg har støttet mig paa de autentiske Indberetninger, som Embedsmændene ifølge Lovgivningen skulle give om de Kontorholdsudgifter, de have havt, og jeg har ikke kunnet finde, at de Beløb, der af dem vare opførte, vare for store. Dette har det ærede Udvalg ogsaa erkjendt med Hensyn til Embedet som Borgmester og Auktionsdirektor i Odense; men med Hensyn til Embederne i Randers og Aarhus har det ment, at Embedsmændene der nok kunde taale en Nedsættelse. Det er altsaa Udvalgets Skjøn, som her stilles op, og skjøndt jeg meget villig skal indrømme, at dette ligesaa som Ministeriets Skjøn i mange af disse Forhold maa være afgjørende, kan jeg dog ikke se rettere, end at de Punkter, hvorpaa det ærede Udvalg har anvendt sit Skjøn, ere af dem, hvorpaa et Skjøn allermindst kan anvendes. Jeg skulde saaledes f. Ex. ikke have reist nogen alvorlig Indvending imod, om Udvalget var blevet staaende ved at nedsætte Kontorholdsgodtgjørelsen, forsaavidt den anvendes til Lønning for det ved Borgmesterembedet i Aarhus ansatte Personale, idet jeg skal indrømme, at dette er af den Slags Ting, hvor man kan have et Skjøn om, hvad der er nødvendigt, naar Personalets Antal er givet, thi jeg erkjender naturligvis, at det ikke kan være Embedsmanden tilladt at lønne sit Kontorpersonale saa godt, som det behager ham, naar han ikke selv vil betale det. Forsaavidt altsaa Nedsættelsen angaar Lønninger, der fra 660 Rd. ere satte til 630 Rd., vil jeg ikke finde nogen Grund for mig til bestemt at modsætte mig denne; men naar man anvender sit Skjøn ligeoverfor Udgifter, der efter min Formening ikke ret godt kunne være Gjenstand for et Skjøn, nemlig hvad en Embedsmand virkelig giver ud for at skaffe sig Kontor-

lokale, Belysning, Opvarmning, Rengjøring, Protokoller og deslige, da er jeg rigtignok tilbøielig til at blive staaende ved de Udgifter, som vedkommende Embedsmand ifølge sin Stilling er forpligtet til at indgive en Opgjørelse over, fordi jeg maa anse dette for at være af den Slags Ting, som der ikke gives Mere ud for end høist fornødent; jeg mener altsaa, at Embedsmanden ikke har kunnet faa disse Fornødenheder for en billigere Pris end den, han har opført. Da det navnlig efter Udvalgets Rubricering er Kontorlokalet, hvormod Nedsættelsen væsentlig er rettet, skal jeg tilføie, at jeg har erkjendigt mig derom, og jeg maa da udtale, at de af disse Embedsmænd opførte Beløb af 100 Rd. for deres Kontorlokaler ingenlunde kunne siges at være for høie. Naar jeg nu dertil regner, at Lokalet skal holdes varmt fra Morgen til Aften, saa ville udentvivl de 150 Rd., som det ærede Udvalg foreslaar for disse Embeder, dermed være forbrugte, og der vil altsaa ikke være Noget tilbage til Belysning eller til Renholdelse af disse Lokaler. Jeg kan ikke finde, at dette er billigt, idet jeg maa forudsætte, at det er Tingets Mening, at Embedsmændene skulle have Lov til at nyde deres Gage uden at have nodig at afgive Noget deraf for at skaffe det til Embedet Fornødne, som der i Lovgivningen er tilfagt dem særlig Godtgjørelse for. Jeg beklager altsaa ikke at kunne blive staaende ved disse Nedsættelser, men maa forbeholde mig inden tredie Behandling at konferere med Udvalget for om muligt at komme til en Sum, som vi begge kunne være tilfredse med. — Jeg skal endnu blot tillade mig at tilføie en Dplysning, som jeg fra en anden lignende Sag ser, at det ærede Udvalg lægger Vægt paa at faa, og som jeg har kunnet skaffe allerede til idag; det er en Besvarelse af Spørgsmaalet om Folkemængden og da navnlig om dens Væxt, som naturligvis ikke kan opgives anderledes end efter de særlige Aar, for hvilke Folketællinger forelægges. Jeg skal da udtale, at Randers efter Folketællingen i 1860 havde 9,725 Indbyggere, medens den efter Folketællingen i 1870 havde 11,354, og at Aarhus i 1860 havde 11,009 og i 1870 15,025. Der turde altsaa allerede hert ligge